

Abstract

In 2014, in the case Lungu și alții v. Romania, the European Court of Human Rights ruled that it is contrary to the principle of legal certainty to continue a criminal procedure based on the same facts as a tax procedure that has been closed with virtually no prejudice for the accused persons. Seven years later, tax courts in Romania begin to “discover” this judgement and apply it to long-standing tax procedures that have been haunted by the prospects of a parallel criminal procedure.

Keywords: *tax procedure; criminal procedure; prejudice; same factual basis; lack of criminal responsibility; non-existence of a crime; effects of a final judgement; principle of legal certainty; ne bis in idem principle.*

Rezumat

În 2014, în cauza Lungu și alții c. România, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a decis că principiul securității juridice se opune continuării unei proceduri penale bazate pe aceleași fapte ca și o procedură fiscală închisă fără vreun prejudiciu stabilit în sarcina persoanelor acuzate. Șapte ani mai târziu, instanțele fiscale din România încep să „descopere” această hotărâre și să o aplice în proceduri fiscale de durată care au fost bântuite de spectrul unei proceduri penale paralele.

Cuvinte-cheie: *procedură fiscală; procedură penală; prejudiciu; bază factuală identică; inexistența răspunderii penale; inexistența unei infracțiuni; efectele unei hotărâri judecătorești definitive; principiul securității juridice; principiul ne bis in idem.*

(C.A. Oradea, s. a II-a civ., cont. adm. și fisc., sent. civ. nr. 117/CA din 5 noiembrie 2020)

1. Aspecte de fapt și de drept relevante în cauză

Deliberând asupra cauzei de față Curtea a constatat următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe sub nr. 23/35/CA/11.01.2019 și ulterior modificată, reclamanta SC C.P. SRL a chemat în judecată pârâtele D.G.F.P. Cluj-Napoca – Administrația pentru Contribuabilii Mijlocii, constituită la nivelul Regiunii Cluj și A.N.A.F. – D.G.S.C., solicitând instanței să pronunțe o hotărâre prin care să anuleze atât Decizia nr. 608/18.12.2018 privind soluționarea contestației fiscale, emisă de către pârâta de rândul 2, cât și Decizia de impunere nr. F-CJ 38/31.05.2018, emisă de către pârâta de rândul 1. A solicitat instanței și să oblige pârâtele la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare, invocă o serie de motive de nelegalitate, printre care se înscrie și cel privind nerespectarea principiului *ne bis in idem*, față de soluția de clasare față de reprezentantul legal al reclamantei privind infracțiunile de care a fost acuzat, ce au implicat cercetarea aceleiași stări de fapt, respectiv față de soluția dispusă prin Ordonanța de clasare din 12.07.2018, pronunțată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor în dosarul nr. 616/P/2014.

Reclamanta afirmă că menținerea actelor administrativ fiscale în pofida soluției pronunțate în materie penală ar contraveni art. 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și jurisprudenței

C.J.U.E., făcând referire la hotărârea pronunțată în 26 februarie 2013 de Curtea de Justiție a Uniunii Europene (Marea Cameră), în afacerea C-617/10, *Åklagaren* (Ministerul Public) c. *Hans Åkerberg Fransson*.

În același timp, menținerea actelor administrativ-fiscale, prin încălcarea principiului *ne bis in idem*, ar contraveni art. 4 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția europeană a drepturilor omului, făcând referire la câteva hotărâri pronunțate de C.E.D.O., în special la Hotărârea din 10 februarie 2009 pronunțată în afacerea *Sergey Zolotukhin c. Rusiei*.

Totodată, arată că menținerea actelor administrativ fiscale, prin încălcarea principiului *ne bis in idem*, ar contraveni art. 6 C. proc. pen.

În fine, mai arată reclamanta faptul că, în orice caz, chiar în situația în care nu s-a invocat formal încălcarea art. 4 din Protocolul adițional nr. 7, existența unei hotărâri secunde (a instanței fiscale) prin care se revine asupra unei prime hotărâri definitive (a instanței penale, de pildă) constituie o încălcare a principiului securității juridice (conform poziției C.E.D.O. în afacerea *Lungu și alții c. României*).

Pârâta D.G.F.P. Cluj-Napoca – Administrația pentru Contribuabili Mijlocii, constituită la nivelul Regiunii Cluj a formulat întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii ca nefondată.

În motivare, a combătut punctual argumentele reclamantei, iar cu privire la aplicabilitatea principiului *ne bis in idem* și obligativitatea soluției pronunțate în materie penală, prezintă doar o singură obiecție, respectiv faptul că Ordonanța de clasare din 12.07.2018, pronunțată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor în dosarul nr. 616/P/2014, a fost desființată în parte prin încheierea din 10.12.2018 pronunțată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Bihor, care a soluționat plângerea introdusă împotriva respectivei ordonanțe și cauza a fost trimisă la procuror pentru a completa urmărirea penală doar în privința infracțiunilor de evaziune fiscală și spălare de bani.

Pârâta A.N.A.F. – D.G.S.C. a formulat întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii ca nefondată.

În motivare, a combătut punctual argumentele reclamantei, însă a omis să prezinte vreun contraargument cu privire la primul motiv de nelegalitate invocat de către reclamantă, respectiv aplicabilitatea principiului *ne bis in idem* și obligativitatea soluției pronunțate în materie penală.

În cauză, instanța a administrat proba cu înscrisuri, proba testimonială și proba cu expertiza fiscală.

2. Soluția instanței

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea a reținut următoarele:

Reclamanta a fost supusă unei inspecții fiscale, în urma căreia au fost întocmite decizia de impunere F-CJ nr. 38/31.05.2018, emisă în baza raportului de inspecție fiscală F-CJ nr. 38/31.05.2018, prin care s-au stabilit în sarcina societății C.P. SRL obligații fiscale în valoare totală de 6.268.251 de lei, reprezentând diferențe taxă de acces pentru jocurile de noroc, 4.172.260 de lei, și diferențe impozit pe profit, 2.095.991 de lei.

Reclamanta a contestat actele administrativ fiscale menționate, contestație care a fost respinsă prin Decizia nr. 608/18.12.2018 privind soluționarea contestației fiscale, emisă de pârâta de rândul 2.

În esență, prin raportul de inspecție fiscală F-CJ nr. 38/31.05.2018 și decizia de impunere F-CJ nr. 38/31.05.2018 s-a reținut în sarcina reclamantei elemente de fapt privind pretinsa evitare de către aceasta a înregistrării în contabilitate a veniturilor reale obținute din activitatea de jocuri de noroc, ceea ce a condus la determinarea respectivelor venituri de către organele fiscale și stabilirea obligațiilor fiscale mai sus menționate.

Curtea a reținut însă că aceeași stare de fapt a fost cercetată de către organele de urmărire penală în cadrul dosarului nr. 616/P/2014 al Parchetului de pe lângă Tribunalului Bihor, care a vizat printre altele și infracțiunea de evaziune fiscală, așa cum rezultă din conținutul Ordonanței de clasare din 12.07.2018.

Așa cum a relevat și pârâta de rândul 1, prin întâmpinarea formulată, prin încheierea judecătorului de cameră preliminară din data de 10.12.2018, pronunțată în cadrul dosarului nr. 2664/111/2018 al Tribunalului

Bihor, a fost desființată în parte Ordonanța de clasare din 12.07.2018 și cauza a fost trimisă la procuror pentru a completa urmărirea penală doar în privința infracțiunilor de evaziune fiscală și spălare de bani (aspect consemnat și în cadrul ordonanței prim procurorului de respingere a plângerii împotriva soluției de clasare ulterioare).

În urma reluării cercetărilor penale cu privire la cele două infracțiuni în discuție s-a pronunțat Ordonanța de clasare din 04.11.2019 în dosarul nr. 239/P/2019 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Bihor, prin care s-a dispus clasarea cauzei față de reprezentantul legal al reclamantei cu privire la cele două infracțiuni, reținându-se că nu există faptele de care este acuzat, soluție menținută prin Ordonanța din 09.12.2009, pronunțată de prim procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalului Bihor, prin care s-a respins plângerea formulată de către A.N.A.F. împotriva Ordonanței de clasare din 04.11.2019.

Împotriva Ordonanței din 09.12.2009, pronunțată de prim procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalului Bihor, prin care s-a respins plângerea formulată de către A.N.A.F. împotriva Ordonanța de clasare din 04.11.2019, A.N.A.F. a exercitat plângere la judecătorul de cameră preliminară. Această plângere a fost respinsă prin încheierea penală nr. 87/17.07.2020, pronunțată de către judecătorul de cameră preliminară în cadrul dosarului nr. 3846/111/2019 al Tribunalului Bihor. Această încheiere are caracter definitiv.

Curtea a reținut, așadar, că, cu privire la aceeași stare de fapt s-au derulat în paralel două proceduri, respectiv, pe de o parte, procedura fiscală concretizată în plan administrativ-fiscal prin emiterea actelor administrativ fiscale contestate în prezentul dosar și, pe de altă parte, procedura penală finalizată prin Ordonanța de clasare din 04.11.2019 în dosarul nr. 239/P/2019 al Parchetului de pe lângă Tribunalului Bihor, Ordonanța din 09.12.2009 pronunțată de prim procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalului Bihor, prin care a respins plângerea formulată de către A.N.A.F. împotriva Ordonanței de clasare din 04.11.2019 și încheierea penală nr. 87/17.07.2020 pronunțată de către judecătorul de cameră preliminară în cadrul dosarului nr.3846/111/2019 al Tribunalului Bihor, prin care a fost respinsă plângerea formulată de către A.N.A.F. împotriva ultimei ordonanțe menționate.

Totodată, Curtea a reținut faptul că în procedura penală s-a constatat inexistența faptelor de care a fost acuzat reprezentantul legal al societății reclamante, fapte care au reprezentat tocmai premisa factuală reținută de organele fiscale și pe care s-a fundamentat actele administrativ-fiscale emise în procedura fiscală și care sunt contestate în prezentul dosar. Conținutul actelor administrativ-fiscale contestate în prezenta speță și, respectiv, conținutul actelor pronunțate în procedura penală, mai sus enumerate, evidențiază că este identică starea de fapt cercetată prin cele două proceduri paralele.

În consecință, Curtea a analizat, cu prioritate, aplicabilitatea în prezenta speță a principiului *ne bis in idem* și a principiului securității juridice, invocate de către reclamantă în susținerea primului motiv de nelegalitate al actelor contestate, expus de către aceasta.

Întrucât în urma acestei analize, așa cum se va arăta în continuare, Curtea a concluzionat că aceste principii sunt incidente în speță și aplicarea lor impune ca actele administrativ fiscale contestate să fie anulate, Curtea nu a mai analizat restul motivelor de pretinsă nelegalitate invocate de către reclamantă și apărările corelative formulate de către pârâtă, întrucât un atare demers ar fi inutil.

Curtea a constatat mai întâi faptul că a rămas fără obiect singura obiecție prezentată de către pârâta de rândul 1 în privința chestiunii aplicabilității în speță a principiului *ne bis in idem* și obligativității soluției pronunțate în materie penală, întrucât chiar dacă prin încheierea judecătorului de cameră preliminară din data de 10.12.2018, pronunțată în cadrul dosarului nr. 2664/111/2018 al Tribunalului Bihor, a fost desființată în parte Ordonanța de clasare din 12.07.2018 și cauza a fost trimisă la procuror pentru a completa urmărirea penală doar în privința infracțiunilor de evaziune fiscală și spălare de bani, ulterior reluării cercetărilor privind acele două infracțiuni menționate soluția finală a fost tot una de clasare, soluție confirmată în definitiv printr-o hotărâre judecătorească, respectiv prin încheierea penală nr. 87/17.07.2020, pronunțată de către judecătorul de cameră preliminară în cadrul dosarului nr. 3846/111/2019 al Tribunalului Bihor.

Totodată, Curtea a constatat că pârâta de rândul 2 a omis să prezinte vreun contraargument cu privire la primul motiv de nelegalitate invocat de către reclamantă, respectiv aplicabilitatea principiului *ne bis in idem* și obligativitatea soluției pronunțate în materie penală.

Așadar, Curtea a constatat că nu există vreo apărare a pârâtelor prin care să se combată aplicabilitatea în speță a principiului *ne bis in idem* și obligativitatea soluției pronunțate în materie penală.

Analizând aplicabilitatea în speță a principiului *ne bis in idem*, Curtea a subliniat, în primul rând, faptul că nu poate fi reținut ca temei de drept aplicabil în speță prevederile art. 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și nici jurisprudența C.J.U.E., invocată de către reclamantă, respectiv hotărârea pronunțată în 26 februarie 2013 în afacerea C-617/10, *Åklagaren (Ministerul Public) c. Hans Åkerberg Fransson*.

Astfel, obiectul speței de față nu vizează o punere în aplicare a dreptului Uniunii Europene, în concret fiind contestate taxa de acces la jocurile de noroc și impozitul pe profit, aspecte care sunt reglementate de dreptul intern, și nu de dreptul Uniunii Europene. Prin urmare, în speță sunt incidente, prevederile art. 51, alin. (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care exclud din domeniul de aplicare al acesteia situațiile în care nu este pus în aplicare dreptul Uniunii.

De asemenea, Curtea a apreciat că, în speță, nu poate fi reținută nici incidența art. 6 C. proc. pen., întrucât acesta se aplică în cauzele penale.

Însă, Curtea a constatat că, în speță, sunt incidente prevederile art. 4 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția europeană a drepturilor omului, care consacră principiul *ne bis in idem*, întrucât această convenție, fiind ratificată de către România și inclusă în dreptul intern prin Legea nr. 30/1994, primează față de alte dispoziții de drept intern, în conformitate cu prevederile art. 20 din Constituția României, republicată.

În acest sens, trebuie subliniat faptul că noțiunile prevăzute de Convenția europeană a drepturilor omului au un caracter autonom și nu depind în mod neapărat de calificarea existentă în dreptul intern.

Prin urmare, nu trebuie să prevaleze o interpretare literală a prevederilor art. 4, alin. (1) din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția europeană a drepturilor omului în detrimentul sensului autonom al noțiunilor implicate în conținutul acestui text de lege.

Din jurisprudența C.E.D.O., inclusiv din Hotărârea din 10 februarie 2009 pronunțată în afacerea *Sergey Zolotukhin c. Rusiei.*, invocată de către reclamantă, rezultă că noțiunea de materie penală sau acuzație în materie penală este una autonomă în sensul Convenției, fiind relevante în calificarea unei proceduri ca fiind penale în sensul autonom al Convenției, așa numitele „criterii Engel”.

Primul criteriu este clasificarea juridică a infracțiunii în temeiul dreptului intern, al doilea este însăși natura infracțiunii, iar al treilea este nivelul de gravitate a pedepsei pe care persoana în cauză riscă să o suporte. Al doilea și al treilea criteriu sunt alternative și nu în mod necesar cumulative. Aceasta nu exclude totuși o abordare cumulativă, dacă analiza separată a fiecărui criteriu nu permite să se ajungă la o concluzie clară în ceea ce privește existența unei acuzații în materie penală.

Trebuie subliniat faptul că art. 6 – în componenta sa penală – din Convenție și art. 4 alin. (1) din Protocolul adițional nr. 7 la aceasta, nu vizează atât fondul procesului penal, cât anumite garanții procedurale.

Astfel, în sensul autonom al C.E.D.O., o procedură ce în dreptul intern este calificată ca fiind de natură fiscală, ce are ca efect stabilirea suplimentară a unor obligații fiscale, cum este cea care face obiectul speței de față, poate fi calificată, uzitând de „criteriile Engel”, drept o procedură de natură penală sau care derivă dintr-o acuzație în materie penală, în sensul autonom al acestor noțiuni, din perspectiva C.E.D.O.

Prin urmare, Curtea a constatat că, în speță, este aplicabil art. 4 alin. (1) din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția europeană a drepturilor omului, Convenție ce a fost ratificată de România prin Legea nr. 30/1994.

În consecință, principiul *ne bis in idem* consacrat de art. 4 alin. (1) din Protocolul adițional nr. 7 la Convenție se opune menținerii actelor administrativ fiscale contestate în prezenta speță, întrucât în procedura penală, finalizată anterior, chiar printr-o hotărâre judecătorească definitivă în materie penală s-a reținut contrariul premiselor factuale ce au fundamentat emiterea acestor acte.

În consecință, Curtea a anulat aceste acte, constatând că starea de fapt expusă în acestea nu corespunde realității, pentru a respecta în acest fel exigențele ce decurg din principiul *ne bis in idem* consacrat de art. 4, alin. (1) din Protocolul adițional nr. 7 la Convenție, prin raportare la constatarea anterioară a acestui aspect în procedura penală finalizată anterior.

Ca o consolidare a considerentelor mai sus expuse, Curtea a constatat că și principiul securității juridice și respectarea garanțiilor aferente dreptului la un proces echitabil, ce decurg din art. 6 – în componenta sa penală – al Convenției, se opun reținerii în prezenta cauză a unei stări de fapt diferite de starea de fapt reținută în procedura penală, paralelă, care s-a finalizat anterior, așa cum rezultă din statuările C.E.D.O. din hotărârea pronunțată în afacerea *Lungu și alții c. României*.

Cu titlu subsidiar, Curtea a arătat că și efectul pozitiv al lucrului judecat, în raport cu cele statuate prin încheierea penală nr. 87/17.07.2020, pronunțată de către judecătorul de cameră preliminară în cadrul dosarului nr. 3846/111/2019 al Tribunalului Bihor, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (2) NCPC, s-ar opune reținerii în prezenta cauză a unei stări de fapt diferite decât cea reținută prin respectiva hotărâre.

Comentariu:

În ultima perioadă, instanțele fiscale naționale înțeleg să aplice tot mai des o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului care, în opinia noastră, ar fi trebuit cunoscută și aplicată de mult: *Lungu și alții c. României* (2014).

Un bun exemplu în acest sens îl reprezintă o soluție recentă a Curții de Apel Oradea, într-o speță care a implicat domeniul jocurilor de noroc. Concret, în procedura fiscală s-au stabilit obligații fiscale suplimentare în sarcina societății (diferențe taxă de acces pentru jocurile de noroc și diferență impozit pe profit). În paralel, într-o procedură penală, aceleași societăți și administratorilor ei li s-au adus acuzații referitoare la săvârșirea unor infracțiuni de evaziune fiscală.

Deși procedura penală a fost finalizată printr-o ordonanță de clasare sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de evaziune fiscală, iar starea de fapt era identică cu cea reținută în procedura fiscală, cu precizarea că faptele nu există, organele fiscale nu au revenit asupra acuzațiilor formulate și nu au revocat – așa cum era necesar și util dacă în România ar fi existat o minimă coordonare a procedurilor – actele administrative fiscale emise.

În circumstanțele date, judecătorul fondului a considerat necesar să valorifice, cu prioritate, cele reținute de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului în afacerea *Lungu și alții c. România*: în cazul în care, pentru aceeași stare de fapt, se formulează acuzații în două proceduri care se desfășoară în paralel, principiul securității juridice (și, am spune noi, principiul *ne bis in idem*) nu permite (permit) continuarea celei de-a doua proceduri după ce s-a stabilit deja, cu titlu definitiv, în prima procedură, că faptele imputate și prejudiciul asociat nu există: „(...) Curtea reține faptul că în procedura penală s-a constatat inexistența faptelor de care a fost acuzat reprezentantul legal al societății reclamante, fapte care au reprezentat tocmai premisa factuală reținută de organele fiscale și pe care s-au fundamentat actele administrative fiscale emise în procedura fiscală și care sunt contestate în prezentul dosar”. Judicios, instanța a reținut faptul că organele fiscale nici măcar nu au prezentat argumente în apărare cu privire la incidența în cauză a acestor principii, invocate de către societatea reclamantă. În plus, „(...) [c]u titlu subsidiar, Curtea arată că și efectul pozitiv al lucrului judecat, în raport cu cele statuate în încheierea penală nr. 87/17.07.2020, pronunțată de către judecătorul de cameră preliminară în cadrul dosarului nr. (...) al Tribunalului Bihor, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (2) C. proc. civ., s-ar opune reținerii în prezenta cauză a unei stări de fapt diferite decât cea reținută prin respectiva hotărâre”.

Apreciem că această hotărâre poate și trebuie să constituie un reper în cauzele similare, ea fiind de altfel consonantă și cu practica Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Abstract

At the end of 2019, Bucharest Tribunal sent two preliminary questions to the Court of Justice of the European Union. Following a European trend, these questions raise the issue of compatibility of criminal and tax procedures with the principles of legal certainty and ne bis in idem. Furthermore, an analysis carried at national level might draw the attention to other pending issues that concern tax, insolvency and criminal procedures.

Keywords: *tax procedure; criminal procedure; prejudice; payment; interest; compatibility of procedures; coordination; tax evasion; sanctions; proportionality of sanctions.*

Rezumat

La finalul lui 2019, Tribunalul București a trimis două întrebări preliminare Curții de Justiție a Uniunii Europene. În sensul unui trend european, aceste întrebări ridică problema compatibilității procedurilor penale și fiscale cu principiul securității juridice și cu principiul ne bis in idem. Mai mult, o analiză efectuată la nivel național ar putea atrage atenția asupra altor chestiuni pendinte care privesc procedurile fiscale, penale și de insolvență.

Cuvinte-cheie: procedură fiscală; procedură penală; prejudiciu; plată; dobânzi; compatibilitatea procedurilor; coordonare; evaziune fiscală; sancțiuni; proporționalitatea sancțiunilor.

(Trib. București – s. a II-a cont. adm. și fisc., înch. civ. din 19 decembrie 2019)

Starea de fapt

În fapt, societatea reclamantă a făcut obiectul urmăririi penale pentru săvârșirea unor infracțiuni de fraudă în materie de TVA în dosarul nr. 102D/P/2013 al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Serviciul Teritorial Craiova (DIICOT). Prin rezoluția procurorului nr. 102D/P/2013 s-a dispus începerea urmăririi penale împotriva societății cu privire la infracțiunea prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

Au fost dispuse de procuror efectuarea unei constatări tehnico-științifice desfășurate de inspectori din cadrul D.I.I.C.O.T. și efectuarea unei expertize contabile prin care să se determine obligațiile fiscale de la care societatea reclamantă și celelalte societăți implicate s-ar fi sustras. Din Raportul de constatare întocmit de inspectorii antifraudă din cadrul D.I.I.C.O.T. în data de 14.08.2014 și din Raportul de expertiză contabilă întocmit de expertul judiciar, au rezultat obligații fiscale în sumă totală de 9.238.577 de lei, din care în sarcina societății reclamante suma de 3.527.305 lei pentru perioada 01.11.2011 – 21.09.2012, prin neacordarea dreptului de deducere a TVA, aferentă unor achiziții de bunuri de la societăți furnizoare care au achiziționat la rândul lor de la societatea P. cu sediul în Cipru.

La data de 28.10.2014, A.N.A.F. a formulat cerere de constituire ca parte civilă în procesul penal pentru întreaga sumă de 9.238.577 de lei, stabilită în Raportul de constatare și expertiză contabilă, ca fiind prejudiciu cauzat bugetului de stat, din care suma de 3.527.305 lei, reprezentând TVA, stabilită în sarcina societății reclamante.

Având în vedere prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, care reglementează reducerea limitelor pedepsei la jumătate în cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, inculpatul acoperă integral pretențiile părții civile, societatea reclamantă a efectuat plata sumei de 3.527.305 lei stabilită cu titlu provizoriu în sarcina sa în dosarul nr. 102D/P/2012, astfel: suma de 1.500.000 lei, în data de 12.12.2014 cu OP nr. 4802; suma de 50.000 de lei, în data de 15.01.2015 cu OP nr. 162; suma de 50.000 de lei, în data de 19.01.2015 cu OP nr. 212; suma de 900.000 de lei, în data de 26.01.2015 cu OP nr. 319; suma de 1.027.305 lei, în data de 29.09.2015 cu OP nr. 4616.

În perioada 21.10.2015-22.02.2016, organele de inspecție fiscală din cadrul A.J.F.P. Gorj au efectuat o inspecție fiscală la societatea reclamantă care a avut ca obiect TVA și impozit pe profit pentru perioada 01.01.2010 – 30.06.2015, care s-a finalizat cu emiterea Deciziei de impunere nr. F-GJ 63/25.02.2016 și Raportul de inspecție fiscală nr. F-GJ 50/25.02.2016, stabilind în sarcina SC MITLIV EXIM SRL următoarele obligații fiscale: impozit pe profit suplimentar în sumă de 2.351.535 lei; TVA suplimentară în sumă de 3.718.357 lei; dobânzi aferente impozitului pe profit suplimentar în sumă de 942.836 de lei și penalități de întârziere aferente în sumă de 357.576 de lei; dobânzi aferente TVA suplimentar în sumă de 1.560.395 de lei și penalități de întârziere aferente în sumă de 551.459 de lei.

În data de 07.03.2016, societatea reclamantă a formulat o cerere de redistribuire a sumei de 3.527.305 lei plătită în faza de urmărire penală (2014/2015) în temeiul art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005.